

Spirit Bliss

Rigyók
sziszegése

Spirit Bliss

Rigyók
sziszegése

Els kiadás

Könyvmolyképz Kiadó, Szeged, 2011

*Drága olvasóimnak,
akiknek a szeretete hangosabb,
mint a kígyók sziszegése.*

Kedves Olvasó!

*Köszöntelek a világomban.
Remélem, kellemes perceket szerzek neked,
és élményt jelent majd az olvasás.
Mielőtt belekezdenél, és még nem tetted meg, kérlek, lájkolj itt:*

Spirit Bliss

A Facebookon ez a könyvklubom.

*Köszönöm
Jó olvasást! :)*

Spirit

I. rész

Füvéség vágódik alig pár méterre,
Ott magasodik fölé élete ~~szelvénye~~ ~~kedves~~ ~~éretlene~~.
Egyetlen álma, áttagja a tölgy ^{meleg} karja,
De kezdeten gyökere a ~~hűvös~~ hideg földben tartja.

A kétségek markában

Peter:

(Vancouver, 2010. március 27.)

Ahogy lenyomtam a kilincset, elkezdtem szédülni, és úgy éreztem, a helyiségben valaki kiszippantotta a levegőt. Csak arra tudtam gondolni, hogy mikor utoljára meghoztam ezt a döntést, annak tragédia lett a vége. Mély levegőt vettem, aztán egy megkezdett tétova lépés után kifordultam a folyosóról. Egyszeren képtelen voltam rá...

Szerencsére mindenki el volt foglalva – ki a menyasszonnyal, ki egyéb elkövetkezésekkel –, így senkinek nem tűnt fel, hogy bevágtam magam a kocsimba, és a gázra tapostam. Nem gondoltam át, mit is teszek, egyszeren csak úgy éreztem, el kell mennöm a templomból most azonnal.

Nem a felelősséget féltettem vagy az elkötelezettséget, hanem attól, hogy hiába szeretem Julie-t, tönkre fogom tenni az életét. Sokkal többet érdemel, mint amennyit én nyújtani tudok neki.

A városba érve gyalog indultam tovább. A nyakkendőt meg egy ideges mozdulattal meglazítottam, mert úgy éreztem, megfojt. Az emberek furcsa tekintettel mértek végig – úgy nézhettem ki, mint egy felbízott, diszruhába öltöztetett rinocérosz –, ezért elhagyatottabb városrész felé igyekeztem. Végigrohantam pár utcán, végül egy sikátorban kötöttem ki.

Dühösen csaptam az öklömmel a téglafalba, aztán lehunyt szemmel nekidőlt. Item.

Szeretem Julie-t. Tiszta szívből. Másképp, mint Marie-t, mert amikor t megismertem, még fiatal voltam, szenvedéllyel teli és heves. Lenni akartam valaki, le akartam tenni valamit az asztalra, hogy büszke legyen rám, és arra, hogy a nevemet viseli.

Akkoriban kezdtem a menedzserkedést, és a munkát sokszor előbbre helyeztem, mint a feleségemet. Utólag persze szörnyen bántam ezt. De azóta minden megváltozott. Én is.

A Julie iránt érzett szerelmem érett volt, valóságos, mély, igazi. Volt az első a fontossági listámon. Éppen ezért pontosan tudtam, hogy mire vágyik és mi az, amit megérdemel.

Vén marha vagyok! Hogyan hibettem, hogy ez működni fog? Hogy gondoltam ezt az egészet? Csak tönkreteszem őt, ellopom a legszebb éveit, mert egy önző személtáda vagyok!

A zsebembe nyúltam, és előhúztam azt a kitépelt újságcikket, ami ma reggel az egyik bulvármagazinban jelent meg. A címetől kicsorba torzult az arcom.

SZERELEM VAGY ÉRDEKHÁZASSÁG?

– A FIATAL ÉNEKESNŐT ADAM SWANSON

KÖZÉPKORÚ MENEDZSERE NYOMTA BE

A VÁLOGATÁSRA

Legszívesebben megfojtanám azt a rkászt, aki összehordta rólunk ezt a sok mocskot. A pletyka forrásáról nem is beszélve. Az nem zavarna, ha engem szidnak, de Julie-t... nem ezt érdemli. Tehetséges és kitartó, mégsem fogják soha elismerni, csak azért, mert engem szeret.

Ez a gondolat amennyire felmelegítette a mellkasomat, éppen annyira el is keserített.

Sosem értettem, hogy lehet az emberekben ennyi rosszindulat. Miért élvezik kéjesen, hogy egy ismeretlent bántanak szavakkal és tettekkel... Amikor leírják a méregt l fröcsög szavakat, valószínűleg bele sem gondolnak, hogy mindegyik egy-egy t r mások mellkasába – a legtöbbször teljesen indokolatlanul.

Én pedig képtelen vagyok megvédeni t ezekt l a t rökt l. Ha valódi kések repülnének felé, legalább eléjük tudnám vetni magam – és boldogan meg is tenném –, de a szavak élet l hogyan menthetném meg? Ezt a gy r és a papír sem fogja megoldani...

Tisztában voltam azzal, hogy bár Julie igazán szeret, a zene az élete. Én pedig mennyi lehet séget vettem már el t le! Az utolsó eset pedig... A nagy esély, egy turné. Az én hibám volt az egész.

Csak egyetlen okos döntés létezett, de annak a gondolatától is olyan pánik fogott el, amelyet egész életemben csak kétszer éreztem. El ször, mikor Marie-t elvesztettem az autóbalesetben, aztán pedig, amikor úgy hittem, Adam sosem bocsátja meg, amiért miattam kellett apa nélkül feln nie. Életem két legfájdalmasabb élménye volt, és egy harmadikat nem biztos, hogy túléltem volna.

– Hé, öreg! – A durva hangra felemeltem a fejemet. Egy huszoneves suhanc állt velem szemben. Fekete, ujj nélküli pólót és farmert viselt, a fején pedig kék kend volt. A tekintetéb l láttam, hogy nem baráti csevegésre szólított meg.

– El re szólok, jobb, ha még most eltakarodsz – morogtam rá. Bosszús voltam, mert megzavart a gondolataimban, nem érdekelt, hogy mit akar.

– Igazán? – röhögött fel. – Miért, ha nem teszem, mi lesz? – csilant meg a jobb kezében valami.

– Szétrúgom a seggedet! Más semmi... – néztem a szemébe.

A legtöbb piti kis tolvaj, ha szembeszálltak vele, nem merte használni a kését, egyszer en elszelelt. A kés csak er demonstrálásnak kellett, mert az áldozatok többsége már a látványától azonnal megadta magát. Egyszer azt olvastam, hogy a pisztolynál is hatásosabb, mert l fegyver esetén hajlamosabb az átlagember az ellenállásra gondolni, mint egy éles pengét látva. Én ezzel pont fordítva voltam. A közelharc elég jól ment, de egy golyótól nem tudtam volna megvédeni magam.

– Add ide a tárcádat, az órádat, és nem lesz baj! – intett felém, de a hangja remegett az idegességt l. *Ő is csak egy nagypofájú senkiházi...*

– Vedd el, ha akarod! – nevettem fel keser en, és az adrenalin elöntötte a testemet. Ahogy a támadóm el relendült, oldalra léptem, és a jobbommal akkorát adtam a képébe, amekkorát csak tudtam. Sosem hittem volna, hogy egyszer élvezni fogom, ha valakit megüthetek, de most így volt – a nyomás enyhült a mellkasomban, ahogy kiadhattam a dühömet és elkeseredettséget.

Fiatalabb koromban boksoltam, és Adam mellett is sokat tanultam a harcm vészetekr l. A lmejében volt pár harcjelenete, én pedig azóta is lejártam néha az edzésekre vele. Julie mellett muszáj volt tten tartanom magamat, bár még így sem értem el azt a szintet, amit szerettem volna.

– Na, feladod? – kérdeztem a harmadik pofon után, mert kezdett sajogni az öklöm.

– Oké, oké, haver... – emelte fel védekez en a kezét. Az orrából csorgott a vér, azt hiszem, sikerült betörnöm. Megforgatva a szememet sóhajtottam fel. *Tudtam, hogy ez lesz...*

Ha a hülyéje el bb ismeri be, hogy gyáva, megúszhatta volna sérülés nélkül, és nekem sem fájna a kezem. Megvártam, amíg elhátrál és rohanni kezd, aztán ismét a falnak d ltem. *Hát, ez nem az én napom...*

Ahogy rezegni kezdett a zsebem, meglepetten rándultam össze. Elkotortam a mobilomat, és összeszorult a gyomrom. Adam keresett.

Julie valószínű leg már az idegösszeomlás szélén áll. Rám vár az oltár előtt, én pedig cserbenhagyom t. De ez csak pillanatnyi fájdalom... Kés bb rájön majd, hogy jobb neki nélkül.

Az egyetlen, amit sajnáltam, hogy idáig húztam az egészet. Az elején megálljt kellett volna parancsolnom a vágyaimnak és az érzéseimnek, de egyszer en képtelen voltam rá. Julie az életkedvével, a vidámságával visszahozta a boldogságot a napjaimba. Hogyan is tudtam volna önként lemondani róla? Ugyanolyan lehetetlennek t nt, mint megfosztani a tüd met a friss oxigént l.

A telefon ismét rezegni kezdett, ezúttal Julie számát kiírva.

Gyűlölni fog. Azt hiszi, átvertem, kihasználtam... – remegett meg a kezem, aztán összepréselt szájjal vágtam zsebre a kikapcsolt mobil.

Tökéletes.

Minél jobban utál, annál könnyebben felejt el. Pár hónap, és már csak egy rossz emlék leszek. Pár év, és a nevemre sem emlékszik. Csak úgy fog emlegetni, hogy „a szemétláda, aki elhagyott az oltár előtt”.

És Adam? Adam vajon mit fog gondolni? Hiszen Camilla Julie legjobb barátnője...

A pánik hullámokban öntött el, és úgy éreztem, fuldoklom.

Zihálva hagytam el a sikátort, aztán egy bár felé indultam, amelynek a neontáblája az út túloldalán vörösen villogott. Csak azután néztem körül a helyiségben, hogy lehuppantam a pult mellé. Még majdnem üres volt, két fér üldögélt a sarokban.

– Hozhatok valamit? – sétált oda elém a pultos. Alacsony, kövér fér volt, de a hangja barátságosnak t nt.

– Valami er set... – hagytam rá a döntést. *Teljesen mindegy, mit kapok, csak segítsen. Nem akarom érezni ezt a hideg ürességet!*

– Nincs ahhoz még túl korán? – érdekl dött.

– Italt kértem, nem tanácsot! – mordultam fel. *Minek kotnyeleskedik, amikor csak annyi a dolga, hogy kiszolgáljon?*

Amikor végül elém tette az italt, anélkül hajtottam fel, hogy a pohárra néztem volna. A lángok azonnal végigszántották a torkomat, én pedig felsóhajtva adtam meg magam nekik.

– Még egy ilyen! – intettem a poharam felé. Nem voltam egy piás típus, de ez most kellett. Nagyon kellett...

– Rossz nap? – érdekl dött a pultos.

– Annál is rosszabb.

– Pedig úgy néz ki ebben az öltönyben, mint aki esküv re készül...
– mért végig, mire megfeszült az arcom. Idegesen vettem le magamról a fekete szmokingkabátot, a mellettem lév bárszékre hajtottam, aztán felhajtottam egy újabb pohár whiskyt.

Egy id után kezdett elnehezedni a fejem, és már csak tompán emlékeztem arra, hogy valamiért rosszul kéne éreznem magam. Automatikusan emeltem a számhoz a poharat, és mikor nem jött egy csepp ital sem, mérgesen horkantam fel.

– 'ég... – követeltem.

– Jobb lenne, barátom, ha mára befejezné – csóválta meg a fejét a pultos. Halkan felröhögtem, mert hármat láttam bel le, és így mókás

volt az összerosódott mozgása. – Inkább menjen haza, az asszony már biztosan várja...

Az asszony... Igen, várt rám. Várt, de én nem mentem el. Egy tetű vagyok!

– Hívok taxit. Hol tartja az iratait? Kéne a címe... – Éreztem, ahogy egy kéz a ruháimat tapogatja, aztán elveszi a pénztárcámat, de nem érdekelt. *Ha akar, raboljon ki, mit számít...* – Csak annyi pénzt veszek ki, amennyit leivott, plusz a taxira egy keveset. Tessék! – jött az újabb tapogatás, és a tárca visszakerült a helyére.

– Köszöm... – próbáltam valami hálafélet motyogni, de a nyelvem nem akart engedelmeskedni.

Mire legközelebb kissé magamhoz tértem, már a taxi hátsó ülésén ültem, és a világ sötét-fényes csíkként suhant el mellettem.

– Nehogy összehányja nekem a kocsit! – hallottam a gyelmezte-tést a vezet ülés fel l, aztán újabb lmszakadás következett.

A menyasszonyi ruha olyan gyönyör volt Julie-n – lány, fehér hül-lámokban omlott a földre. A haja kontyba fogva, az alakja tökéletes, királyn i. Magamhoz akartam húzni egy csókra, de féltem megérin-teni. *Mi van, ha összetöröm? Ha elrontom? Mint egy finom játékot, aminek vége, ha nem bánok elég óvatosan vele...*

– Jöjjön már az istenért! – Az er s rángatásra ny gös morgással válaszoltam. Vissza akartam térni az álmokképhez, de valami nem hagyta. Vagy valaki... – Ébreszt , itthon van! – A hang elég dühös-nek t nt. Pislogva próbáltam fókuszálni a világra, aztán mikor nagy-jából sikerült, kikászálódtam az autóból. Még a házfalig sem értem el, mikor az autó gázt adott és elhúzott. A főszer valószínű leg hálát adott az égnek, hogy nem okádtam össze a hátsó ülést. Ami tényleg csodaszamba ment, mert a gyomromat mintha centrifugába tették volna.

– A fan... frac... fenébe! – nyögtem fel bosszankodva, mikor a zsebemet tapogatva nem találtam a kulcsaimat. Mély levegőt vettem, aztán újrakezdtém a keresést. Kellett vagy két perc, mire rájöttem, hogy hiába kutatok. A dzsekimben hagytam őket, az meg a kocsimban maradt, mert nem akartam magammal vinni a templomba.

Dühös morgással szálltam be a liftbe és nyomtam meg a megfelelő gombot, aztán nekidőlve a fémfalnak lehunytam a szemem. Arra készültem, hogy a küszöbön töltöm az éjszakát, míg reggel nyolckor be nem enged a takarítónő, de ez a tervem megdőlt, mikor az ajtómat nyitva találtam.

– Adam, semmi ked... vem most beszélni... – motyogtam, miközben belöktem az ajtót és bebotorkáltam. Tudtam, hogy ez az, és képtelen voltam most elviselni a szemrehányásait.

A hangos dörrenés elször nem is tudatosult bennem – a fájdalom csak később jött. Döbbenet néztem le magamra, és mikor megláttam az ingemen terjedő vörös foltot, elkerekedett a szemem.

Az erőt hirtelen futott ki a lábamból. Alig fogtam fel, hogy mi történt, már térdre is rogytam. A sötét sarokból egy alak lépett elő, a kezében még mindig ott volt a füstölőpisztoly.

Elször nem láttam az arcát, de ahogy közelebb jött, a szétcsúszott kép, ha homályosan is, de összeállt végül.

– Te? – nyögtem döbbenetben. – M... miért? – Hitetlenkedve meredtem a gyilkosomra, de a választ már nem kaptam meg. A világ elhomályosult előttem, én pedig erőteljesen dőltem a padlóra.

Julie...

A legszörnyűbb nap

Julie:

(Vancouver, 2010. március 27.)

Az izgatottságtól alig bírtam lélegezni. Csak forogtam a tükör előtt, és próbáltam felfogni a látványt. *Menyasszony vagyok. Peter menyasszonya. Alig pár óra, és végre a felesége leszek.* A szemem megtelt könnyel, de még időben észbe kaptam. A plafon felé fordítottam a tekintetemet, és legyezgetni kezdtem az arcomat. *Most nem sírhatok! Nem tehetem tönkre a sminkemet! Ma tökéletesen kell kinéznem!*

A terebélyes ruhát a kezeimmel felfogva masíroztam fel-alá, miközben arra vártam, hogy Camilla – a legjobb barátom és egyben koszorúslányom – visszaérjen. A férje, Adam olyan idegesen hívta ki, hogy biztos voltam benne, valami gond van, de nem érdekelt.

Kit izgat, ha nem érkeznek meg időben a virágok, vagy időközben szülni kezdett a hárfás lány, esetleg elkeveredett a nászéjszaka-bugyi. Felkuncogtam, mikor beugrottak a kedvenc sorozatom képei. Ott ment tönkre így minden, de végül olyan romantikus esküvőt tartott

a két f szerepl , hogy amíg néztem, elhasználtam jó pár zsepit. Velünk is így lesz, bármi is a probléma.

Ahogy kinyílt az ajtó, és Camilla elfehéredett arccal belépett, majdnem újra felnevettem. Úgy nézett ki, mint egy szellem. Vagy mint aki azonnal elájul.

– Na, mondd...! Mi történt? Anyám sírógörcsöt kapott és odakint árvíz van, ezért csónakokban kell megtartanunk az esküvőt – próbáltam poénnal feloldani, de nem igazán jártam sikerrel.

– Julie... – sóhajtott fel, nekem pedig hirtelen görcsbe rándult a gyomrom. *Ajjaj, mi lehet ennyire rossz?* – Gyere, ülj le! – húzott a fésülködőasztal széke felé. Nagy nehezen rávettem a ruhámat, hogy engedjen helyet foglalni, aztán vártam a rossz hírt. Camilla lehajtott fejjel állt el ttem.

– Gyerünk, mondd már, mieltt a stresszt l megint pisilnem kell. Tudod, milyen nehéz egy ilyen ruhában rendesen pisilni? – érdekl dtem t le halvány mosolyt er ltetve az arcomra. Semmi reakció.
– Camilla...

– Peter... – kezdte.

– Mi van vele? – szorultak rá az ujjaim a hófehér anyagra.

– Peter nem jött el – emelte rám Camilla a tekintetét.

– Nem... nem jött el? De hát, nem úgy volt, hogy Adammal együtt jönnek?

– Külön kocsival jöttek, hogy Adam felvehesse még a szüleidet a szállodánál. – Az agyam pár pillanatig fel sem fogta a szavakat, de aztán a rémület kiült az arcomra.

– Hol van a telefonom? Biztos valami baj van! Mi van, ha elütötte egy autó vagy rosszul lett... A szíve... – idegesen pattantam fel, és beszéd közben a táskámban kezdtem kutatni.

– Julie, Adam nem hiszi, hogy Peternek baja esett – hallottam meg Camillát. A kezem megállt keresgélés közben, aztán a düht l eltorzult arccal fordultam hátra.

– Nem érdekel, mit hisz Adam! Peter sosem hagyta cserben! Soha! – kiabáltam hisztérikus hangon. – Szeret engem, érted? Szeret engem... – halkult el a hangom, és kitört bel lem a zokogás. – Nem hagyta cserben... – sírtam Cam nyakába, ahogy magához ölelt.

– Csss... nem lesz semmi baj... – A puha kéz kedveskedve simogatta a hátamat.

Peter nem hagyott el. Peter feleségül fog venni.

– Próbáltatok már hívni? – toltam el magamtól végül Camillát, és megtöröltem a kézfejemmel az arcomat. Újra a táskámra fordítottam a gyelmemet, és amikor végre ráleltem a mobilomra, benyomtam a gyorshívót. Egészen a hangposta bekapcsolásáig hagytam kicsengeni a készüléket, de semmi. Ráharaptam az alsó ajkamra, hogy ne b g-jem el magam újra.

– Most meg hová mész? – kérdezte Camilla, miután az ajtó felé indultam.

– Peter lakására. Aztán az enyémmre. És azokra a helyekre, ahol még lehet. Ha nem esett baja, én esküszöm, hogy megölöm! – dühöngtem. Így sokkal könnyebb volt. Amíg haragudtam rá, nem gondoltam arra, mennyire megbántott és mennyire fáj.

– Biztos jó ötlet...? – kezdett volna bele Camilla, de nem foglalkoztam vele. Ahogyan a vendégek furcsálló pillantásaival sem, mikor átszáguldottam a templomon. Odaintettem anyának, hogy ne aggódjon, aztán körbenéztem. Adam idegesen járkált fel-alá az utolsó széksor mögött, telefonját a füléhez szorítva.

– Cam... Julie... – eresztette le a mobilt, mikor észrevett, és úgy pislogott rám, mint aki vagy attól fél, hogy azonnal elájulok, vagy attól, hogy t hibáztatom valami miatt, és orron vágom.

– Add ide a kocsikulcsodat! – nyújtottam ki felé a kezemet ellentmondást nem t r en.

– Miért? – motyogta maga elé, miközben segélykér pillantást vett Camre.

– Baj van? Történt valami? – Margareth és Sophie kíváncsiskodva sétáltak oda hozzánk. Marg, Peter exanyósa nem igazán kedvelt engem, és sem lopta be magát az én szívembe. Ahogyan az unokája, Sophie sem. Igaz, hogy megmentette az életemet, ezért elhatároztam, kedves leszek vele, de most végképp nem volt kedvem sem hozzá, sem a nagymamájához.

– Nos, mi lesz? – követeltem a kulcsot Adamtól, gyelman kívül hagyva a két n t. Camilla hátrapillantott a székek felé, ahol Adam nagynénje, Susan ült – az esküv alatt vigyázott Adam húgára, Jossie-ra és a keresztlányomra, Fawnra –, aztán visszafordult hozzánk.

– Megyünk mi is, ilyen állapotban nem vezethetsz. – Más esetben vitatkoztam volna, de most inkább nem tettem. A kezeim remegtek, és bármennyire is nem akartam beismerni, tényleg nem lett volna jó ötlet kormány mögé ülni.

– Rendben, de akkor induljunk már! – markoltam bele a ruhámba, aztán kirohantam az épületből. Egyenesen Adam kocsija felé tartottam, és mikor odaértem, a hátsó ajtót feltépv bepréseltem magam az ülésre.

Elég kényelmetlen volt menyasszonyi ruhában, de ez volt most a legkisebb gondom. Ny gösen rángattam le a fehér keszty t a kezemről, és odahajítottam magam mellé.

– Gyerünk, taposs már bele! – mordultam Adamre, mikor lefékezett. El ttünk egy hosszú sornyi kocsí várakozott – valami hülye baleset történhetett, amit l teljesen beállt a forgalom.

– Julie, nyugalom... – fordult hátra hozzám Camilla. – Vegyél két mély leveg t.

– Nincs kedvem ilyen hülyeségekhez, és itt tétlenül ülni sem – túrtam bele a hajamba, mire kiesett egy hajcsat az ölembe, és az egyik tincsem a vállamra omlott. Türelmetlenül topogtam a lábammal, végül nem bírtam tovább. Feltéptem az ajtót, és kimásztam a kocsiból.

– Julie, mi a fenét... – rángatta Camilla a biztonsági övét, de mivel még kiszállhatott volna az autóból, rohanni kezdtem. Peter lakása csak három metrómegállónyira van – úgy hamarabb odaérek, mintha megvárom a dugó végét.

Nem tudtam, hogy Camék gyalog jönnek-e utánam vagy majd autóval, de én hátra sem fordulva futottam a metrólejáró felé. Néhányszor megbotlottam, amikor a magas sarkúm beleakadt a hosszú ruhámba, aztán a lépcs knél, megunva a bénázást, egyszer en lerúgtam a cip met, és otthagytam a korlát mellett.

Az emberek furcsállva fordultak utánam, el tudtam képzelni, mit gondolhatnak... Egy újabb szerencsétlen menyasszony, akit elhagytak az oltár el tt. A ziláltságom, a szétfolyt sminkem és a feldúltságom erre utalhatott.

Hogy tehetted ezt Peter? Hiszen ő kérte meg a kezemet! Én már beletörődtem, hogy nem akar újra megházasodni, nem szeretne gyerekeket, és így is vele akartam élni. De mégis letérdelt elém, átadta nekem a gyűrűt, és feltette a nagy kérdést. Ha nem is akart elvenni, miért csinálta?

Tudnom kell! A szemébe kell néznem, hogy a saját szájából halljam az igazságot.

Csak játszott velem? Kihasznál? Szórakozott?

Ennyire vak nem lehetek! Nem téveszthetett meg ennyi időn át!

A biztonsági korláton anélkül bűjtam át, hogy érvényesítettem volna a jegyemet. Szerencsém volt, éppen akkor állt be a metró, amikor odaértem. Az emberek lökdösve szálltak be a kocsiba, én pedig követtem őket.

Beálltam az ajtó mellé, és igyekeztem senkire sem nézni. Éreztem, hogy mindenki rám bámul. Legszívesebben rájuk ordítottam volna, hogy törődjenek a saját dolgukkal, de félttem, hogy ha megszólalok, a torkomat szorító sírás a felszínre tör.

Mikor végre leszállhattam, megkönnyebbültem egy kicsit. Már csak pár saroknyira voltam a célottól.

A gyomrom összeszorult, amikor beléptem a házba, és reszketéssel nyomtam meg a lift gombot.

– Nyugalom, kislány, nyugalom... – mormoltam magam elé mantaraként, miközben mély levegőt vettem, ahogyan még az előbb Camilla tanácsolta a kocsiban.

Miután kinyílt a lift ajtó és kiléptem belőle, tétován néztem a folyosón arrafelé, ahol Peter lakásának ajtaja volt. Amennyire siettem idefelé, most annyira rettegtem megtenni az utolsó pár lépést.

Mi lesz, ha elküld? Ha azt mondja, hogy sem feleségnek, sem barátnőnek nem kellek? Ha közli velem, hogy egy tévedés voltam, és már nem szeret? – A gondolattól is könnyel telt meg a szemem.

Végül megrázkódtam, és elindultam az ajtó felé. Odabent halk motozás hallatszott, ami kissé megnyugtató volt. Akkor Peter mégis csak jól van és itthon van.

De a kopogtatásomra hirtelen csend lett bent.

– Peter... Julie vagyok – szólaltam meg halkán, aztán vártam. Semmi. – Csak beszéljük meg... Szörnyen dühös vagyok rád, de ha

elmagyarázod, miért tetted ezt... Kérlek... – próbálkoztam egy újabb kopogással, de hiába. Az ujjaim csalódottan tapadtak az ajtóra.

Miért nem enged be? Nem lehet ennyire gyáva!

– Ha már nem akarsz, nyisd ki ezt a hülye ajtót, és mondd a szemembe! Hallod, Peter? – Az érzések pillanatról pillanatra változtak bennem. A könyörgő hangom szégyenkezéssel öntött el és haragba váltott át. – Nyisd már ki, te szemét! Hogy teheted ezt velem? Tudom, hogy bent vagy, nyisd ki! – püföltem az öklömmel a tömör fát, és bele is rúgtam párat, ami nem tett túl jót a lábujjaimnak. – Tudod, mit? Menj a pokolba! Azt hittem, hogy te más vagy! Azt hittem, hogy... – A hangom hirtelen elfulladt a sírástól. – Kérlek... – csúsztam le a küszöbre. – Kérlek...

Fogalmam sincs, meddig ültem ott sírva és reménykedve. Nem értettem, Peter hogy képes hagyni, hogy itt kint szenvedjek... Talán...

Összeráncolt homlokokkal tapasztottam a fülemet az ajtóra, de semmit sem hallottam. *Lehet, hogy csak hallucináltam? Annyira beszélni akartam Peterrel, hogy csak képzeltem a motoszkalást a lakásban?*

Mély levegőt vettem, és próbáltam megnyugtatni magam. *Igen, biztos, hogy nincs itthon. Ha odabent lenne, már rég ajtót nyitott volna. Peternek vannak hibái, de az érzéketlenség nem tartozik közéjük.*

Szipogva tápázkodtam fel a padlóról, hogy a li felé vegyem az irányt.

– Áu! – Az éles fájdalomtól felszisszentem. A li és a folyosópado közötti résnél egy fémdarab bordós színt vett fel a véremtől. – A francba! – sírtam, miközben bebotaldoztam a li-be. Cipőben teljesen veszélytelen lett volna a fém az emberek testi épségére, de a tervezők nem gondoltak arra, hogy valaki mezítláb akar li-ezni.

Nekid ítem a hátsó fémfalnak, és a bal lábam felemelve próbáltam megvizsgálni a sebemet, de a ruhám folyton útban volt. Csak

összekentem a kezemet és a fehér anyagot is. *Csodás... Ez életem legszörnyűbb napja!*

Ahogy kinyílt a liajtó, hirtelen összerezentem.

– Julie! – Camilla zaklatottan toporgott el ttem Adam kíséretében. – Majdnem meg rültem, annyira aggódtam... Te... Te jó ég! Mi történt veled? – kiáltott fel, mikor észrevette a vért.

– Meg... megvágtam magam – próbáltam elmagyarázni akadozó hangon.

– Gyere, visszamegyünk a kocsihoz – fogta meg a karomat Camilla, és kitámogatott a li b l. Igyekeztem nem ránehezedni a sebésült lábamra.

– Peter fent van? – kérdezte Adam, miközben a másik oldalra lépve is támaszt nyújtott.

– Azt hiszem, nem – ráztam meg a fejem.

– Azt hiszed?

– Kopogtam, de nem kaptam választ – feleltem. Adam felsóhajtott.

– Hazaviszlek titeket, aztán visszajövök megnézni – mondta.

– Lehet, hogy inkább kórházba kéne mennünk – pillantott hátra Camilla a véres lábnyomokra, miután beültetett a hátsó ülésre.

– Igaz – bólintott Adam.

Fáradt voltam és hiábavaló lett volna tiltakozni, Camilla túl anyáskodó volt ahhoz, hogy ezt orvosi közrem ködés nélkül megússzam.

A kórházig csak bámultam ki az ablakon, miközben a fásultság er t vett rajtam. Nem akartam gondolkozni, nem akartam érezni. Az túlságosan fájt. Jobban, mint a lábam.

Hagytam, hogy egy orvos ellássa és bekötözze a sebemet, aztán szó nélkül ültem vissza az autóba. Camilla úgy döntött, hogy hozzájuk megyünk. Nem akart egyedül hagyni a lakásomban.

Miután Adam felesége lett, megszűntünk lakótársak lenni, de barátok nem. Sokszor hiányzott, hogy reggel legyen az első, akinek az arcát meglátom a konyhában, és este a halk dudorászásra aludjak el, miközben még festeget. Kicsit olyanok voltunk, mint egy öreg házaspár – ismertük és toleráltuk egymás szokásait. De persze ez nem tarthatott örökké.

– Jól van, pihenj csak! – ült le mellém az ágyra, miután hazaértünk és átöltöztem. A vendégszobában kaptam helyet, ahol akkor töltöttem az éjszakát, amikor a baleset után Sophie-val lábadoztunk.

A jobb lábam felhúztam és átkaroltam, miközben a zokogás rázni kezdett.

– Jaj, szívem... – húzott magához Camilla.

– Hogy tehette ezt velem? – suttogtam a kérdést, miután elfogytak a könnyeim.

– Nem tudom, talán megijedt.

– Ennyire ijeszt velem élni? – remegett meg a szám. Tisztában voltam azzal, hogy nem vagyok egy könnyű eset, és eddig csak Camillának sikerült elviselnie hosszú távon, de azt hittem, hogy Peterrel már ködni fog.

– Jaj, dehogyan is! – tiltakozott azonnal Cam. – Nem így értettem... Csak tudod, sokáig volt egyedül, megszokta a magányt.

– De olyan jó volt minden... Én nem vártam el tőle, hogy elvegyen – szipogtam. – Beletörtedtem, hogy másképp látja az életet. Volt az, aki mégis megkérte a kezemet. Nem értem... – túrtam bele a hajamba elkeseredve. *Hogyan romolhatott el minden egyetlen délután alatt?*

– Adam elment megkeresni, beszél vele, és minden rendbe jön. Persze, először szétrúgom a hátsóját, amiért megbántott téged, de utána minden jó lesz megint – mosolygott rám Cam. Halványan visszamosolyogtam, és próbáltam elhinni, hogy így is lesz.

Egyszer en nem tudtam elképzelni az életemet Peter nélkül. *Ha nem akar, hát ne vegyen feleségül. Lemondok arról, hogy Mrs. Summers legyek. Az sem baj, ha nem szeretne gyereket, majd leveleztem Fawnon az anyai ösztöneimet. De őt nem veszíthetem el! Egyszerűen nem lehet!*

– Gyere, ezt vedd be, és aludj egyet! – nyomott a kezembe valami fehér bogyót Camilla, aztán az éjjeliszekrényr l odaadott egy pohár vizet is. Engedelmesen tettem, amit kért t lem, aztán végigd ltem az ágyon. – Itt maradok veled! – mászott be mellém, és magához ölelt. Jólesett, hogy nem vagyok egyedül, mintha lett volna mellettem egy testvér, aki vigyáz rám és rzi az álmodat.

Már világos volt, mikor legközelebb felébredtem. A sírástól még mindig fájtak a szemeim – biztos voltam benne, hogy vörösek és be vannak dagadva, de nem mertem belenézni a tükörbe. Camilla már korábban felkelhetett, mert egyedül voltam. Szédelegve tápáskodtam fel az ágyról, aztán bicegve mentem le a földszintre.

A nappaliban fogadó képt l megdermedtem. Camilla a kanapén ült, és sápadtabb volt, mint valaha. Az arca még mindig könnyes, de mikor észrevett, gyorsan megtörölte. Mellette egy ismeretlen fér ült. Hiába volt civilben, ránézésre is biztos voltam abban, hogy rend r.

– Mi... mi történt? – léptem beljebb bizonytalanul, miközben a gyomrom öklömnyire zsugorodott. Soha életemben nem féltem még ennyire egy választól.

– Adam megtalálta Petert. – Camilla hangja reszketett. Felállt, és eltámogatott engem a kanapéig, hogy le tudjak ülni.

– Hol vannak most? – markoltam meg a térdem.

– Julie, történt valami... – A torkom összeszorult, és a könnyfátyol elhomályosította a látásomat.

– Baleset? – suttogtam magam elé.

– Adam tegnap este visszament Peter lakására, és... ott találta t a földön...

– A szíve? Kórházban van? – kérdeztem rá, közben szédülni kezdtem.

– Nem, nem a szíve. Nagyon úgy néz ki, hogy valaki betört hozzá és rál tt – emelkedtek rám a barna szemek. Meglepetten akadt a leveg a tüd mben.

– Rál tt... De jól van, igaz? Azonnal be kell mennünk hozzá a kórházba! – pattantam fel, de rögtön fel is szisszentem a lábamba nyilaló fájdalomtól.

– Üljön vissza, kisasszony! – A rend r most el ször szólalt meg.

– De látnom kell! Mi történt? Camilla! – kapaszkodtam bele a vállába, miközben a tekintetem az arcára szegez dött. A lábam megremegett, és ha nincs a hátam mögött a kanapé, akkor a földre rogyok. – Nem... Nem, nem, nem, nem, nem! – A kezeimet az arcomra szorítottam. Ez csak egy rémálom, amib l mindjárt felébredek.

Peter...

II. rész

Múlt fergei rágják a tötgyet,

gyötönek.

A tötgyet szívét múlt fergei rágják,

Csak gyötök, kínozzák, kihassználják.

Csak kínozzák, gyötök, kihassználják.

Küszöket, el jó messzire,

De a lyukakat vajon ki tömheti be?

1. fejezet

Csipp, csépp, csépeg...

Peter:

(Philadelphia, 1994. október)

Legszívesebben felkötöttem volna magam a nyakkendőmmel, sem hogy még egy percig az asztal mellett üljek, de nem volt választásom. Marie kedvéért muszáj volt kibírnom a megjegyzéseket és piszkálódásokat.

Ökölbe szoruló kezekkel meredtem a tányéromra, miközben az apósom mondatai késként forogtak a szívemben: *Tényleg azt hiszed, hogy igazi sztárok menedzsere lehetsz? Szállj már le a földre, édes fiam! Hogy fogod így eltartani a lányunkat? Vagy talán én öltöztessem és etessem továbbra is a feleségedet? Férfi vagy az istenért, vagy mifene, szedd már össze magad, az álmaidtól ében haltok.*

Igen, tényleg nem jött össze még semmi komoly munka, de ha egyszer ezt szeretem csinálni... És még soha, egyetlenegyszer sem kértem ételt, ruhát vagy pénzt. Mindent megadtam Marie-nak, amire csak szüksége volt. Mindent.

- Kés van, jobb, ha megyünk... – álltam fel a sokadik sértés után.
- Nem lenne jobb, ha itt aludnátok? Nem szeretem, ha éjszaka úton vagytok – sopánkodott Margareth, az anyósom.
- Igen, Peter, maradjatok... – mosolygott rám Sophie. Volt az egyetlen, akin sosem éreztem, hogy lenézne. Marie ikerhúga. Pont úgy nézett ki, mint a feleségem, és olyan kedves is volt. Az egyetlen, ami megkülönböztette tőlem, hogy míg Marie elég visszahúzódozó volt, addig Sophie sokkal nyitottabb és vadabb.
- Az sem lenne jó, ha a lányom megfagyna a fagyos házatokban – morogta oda Margareth, eldöntve a kérdést számomra.
- Nem, jobb, ha megyünk – segítettem fel Marie-t az asztaltól. Bocsánatkérően rám mosolygott, aztán elindult velem az előszoba felé. – Nagyon köszönjük a vacsorát, Marg, igazán jó volt!
- Mikor jöttök legközelebb? Itt laktok félóránnyira, és olyan ritkán látogattok meg... – panaszkodott.
- Hamarosan, anyuka, hamarosan – nyomott puszit Marie az édesanyja arcára. – Jaj, fent hagytam a könyvet, amit magammal akartam vinni – kapott a fejéhez.
- A kocsinál várlak – szoltam utána, miközben felrohan az emeletre.
- Kikísérlek – karolt belém Sophie vigyorogva.
- Viszlát, Margareth! – köszönt... – biccentettem feléjük, aztán ki-vezettem Sophie-t.
- Ne foglalkozz apával! – szólalt meg, mikor már az autó mellett ácsorogtunk. – Én tudom, hogy össze fog jönni, és valóra váltod az álmaidat – fektette a kezét a karomra.
- Köszönöm – bólintottam hálásan. – Néha... néha már én is azt gondolom, hogy jobb lenne feladni – vallottam be.
- Dehogyan! – rázta meg a fejét. A barna tincsek úgy lebbentek az arca körül, mint azok a puhának és selymesnek látszó szalagok a

tornagyakorlatok közben, amiket Marie nézett a tévében a múltkor. – Szerintem bátor vagy! – emelkedett rám az ismerős csillogó tekintet.

– Bátor? – vontam össze a szemöldökömet.

– Igen. Tudod... az emberek többsége feladja az álmait és hagyja, hogy az élet bedarálja. Elvállal egy unalmas állást, hogy biztos kérése legyen, egy olyan nő mellett éli le az életét, akihez csak a megszokás köti. De te... mersz álmodni, és ki mersz állni az álmaidért! – magyarázott lelkesen, miközben kipirult az arca. – Csodálatos férfi vagy! – remegett meg a hangja. Zavartan köszörültem meg a torkom.

– Hát... tényleg köszönöm.

– A nő vérem igazán szerencsés. Ha aznap én is vele megyek a színházi próbára, és velem futsz össze elszőr... – nevetett fel halkán, miközben végigsimított a karomon. – Ne mondd el neki, de irigylem t – fúródott a pillantása az enyémbé.

– Nem mondom el – húztam el magam az érintésétől, és hátrébb léptem. Egy pillanatra mintha szomorúságot láttam volna a szemében, és ettől kezdtem kellemetlenül érezni magam. Persze, mindig is éreztem, hogy Sophie kedvel, talán túlságosan is, de ez amennyire jólesett, annyira meg is rémisztett. Rendes lány volt, nem akartam, hogy szenvedjen. Azt pedig főleg nem akartam, hogy Marie boldogtalan legyen.

– Meg is van – nyílt ki az ajtó, és Marie felénk intett a könyvvel. Valószínűleg semmit sem vett észre az előbbi kínos jelenetből. Bízott bennem, és én ki akartam érdemelni a bizalmát.

– Akkor, viszlát, Sophie! – köszöntem el. Sophie lábujjhegyre állt, és két pusztit nyomott az arcomra. Egy leheletnyivel hosszabb ideig tartotta a száját rajtam, mint elvárható lett volna, de Marie ezt sem tette szóvá. Behajolt az anyósülés felől az autóba, és a hátsó ülésre rakta a könyvet, aztán a testvéréhez sétált, és megölelte búcsúzóul.

– Jó légy... – motyogta, majd beült a kocsiba. Ahogy elindultunk, még integetett egyet a ház felé, aztán el refordult. – Ne haragudj apára...

– Nem haragszom rá. Csak... fáj az igazság – meredtem az útra, miközben az ujjaim a kormányt szorították.

– Mindenki életében vannak hullámvölgyek és csúcok. Apa már elfelejtette, hogy milyen volt, amikor kislány koromban egy évig nem talált munkát – simogatta meg az arcomat. Halványan elmosolyodtam.

– Hideg a kezed, gyere, felmelegítem – engedtem el az egyik kezemmel a kormányt. Az apró ujjakat teljesen elfedte a tenyerem, átadva a saját testhőmet nekik.

– Szeretlek – nézett rám a gyengéd, barna tekintet.

– Én is szeretlek téged – húztam a számhoz a kezét, és egy csókot nyomtam rá. Mikor megcsörrent a telefonom, meglepetten rezzen-tem össze. Azért vettem, mert úgy véltem, ha beindul a munka, jól fog jönni, de engem senki nem hívott, általában csak én kulcsoltam a lmstúdióknál és producereknél.

Elengedtem Marie-t, és el húztam a zsebemből az ormótlan mobil-t.

– Igen? – szóltam bele.

– Peter Summers? – érdeklődött egy ismeretlen férő hang a másik oldalon.

– Igen, én vagyok – vettem be egy kanyart, aztán ráhajtottam a gyorsforgalmira.

– A nevem Marcel Evans, lehet, hogy már hallott rólam... – mutatkozott be, mire elakadt a lélegzetem és a pulzusom megugrott. *A New Records Filmstúdió vezetője? Ez most komoly? Ilyen nincs!*

– Igen, igen, hallottam. Miben segíthetek? – remegett meg a hangom, de reméltem, hogy nem veszi észre.

– Egy pár napja válogatáson volt az egyik ügyfele nálunk. Daniel Rass...

– Igen, így volt – helyesletem. Az egyik mellékszerepre jelentkezett a srác, pont ezért nem értettem a telefonhívást. Még ha meg is kapta a szerepet, miért a stúdió vezet je szól err l nekem? Általában egy személyi asszisztensre szokták bízni ezt a feladatot...

– Nos, a szerepet, amit szeretett volna, nem kapta meg, de lenne egy másik ajánlatom a számára. Egy elég komoly ajánlatom.

– Természetesen hallgatom – próbáltam határozottnak t nni, de a gyomrom öklömnyire szorult össze. Egy pillanatra eleresztettem a kormányt, és bekapcsoltam az ablaktörl t, mert esni kezdett az es .

– Kérlek, nem lehetne ezt otthon? – tátogta oda nekem aggodal-maskodva Marie, miközben a biztonsági övét szorongatta.

– Csak fél perc... – válaszoltam én is némán. Mindenképpen tudnom kellett, mi a másik ajánlat, és egy ilyen fontos embernek nem mondhattam azt, hogy hívjon vissza kés bb. Marie kedvéért azért lassítottam egy kicsit, bár rajtunk kívül az ég egy adta világon senki sem volt az úton.

– Egy olyan moziról lenne szó, amibe a támogatóink hajlandóak nagy pénzeket fektetni. Eredetileg egy ismertebb színészt szerettek volna a f szerepre, de rábeszéltem ket, hogy több lehet ség van egy kezd , de tehetséges atalban, akit mi futtathatunk be, mi alakíthatjuk ki az imázsát – magyarázta Mr. Evans.

– Igen, értem. És ha jól vettem ki a szavaiból, akkor Danielt alkalmasnak tartaná a munkára...

– Jól vette ki a szavaimból. Úgyhogy remélem, hogy holnapután délel tt tizenegykor fogadhatom mindkettejüket, és megbeszélhetjük a részleteket.

– Persze, természetesen, ott leszünk – bólintottam azonnal.

– Akkor mondom a címet... – szólalt meg, engem pedig előntött a pánik. *Kell egy papír és egy toll! A kesztyűtartó!*

A mobilt a fülem és a vállam közé szorítva megragadtam a bal kezemmel a kormányt, majd oldalra hajolva veszettül kutatni kezdtem valami írószer után, hogy leírhassem a hallott címet, még mielőtt elfelejteném.

– Peter, kérek... – Marie hangja csak tompán jutott el a tudatomig.

Mikor a kezembe akadt egy toll, megkönnyebbülve fellélegeztem. *Megmutatom Thomasnak, hogy igenis lesz belőlem valaki, és hogy megérdemlem a lányát!*

– Akkor holnapután! Vizontlátásra! – motyogtam a telefonba, mikor rájöttem, hogy Mr. Evans már elköszönt. Gyorsan az ölembe hajítottam a telefont, aztán a fogammal lehúztam a toll kupakját, és zavartan körbepillantottam. Végül a kormányon nyugvó kezemre sikerült felrakantanom a címet.

Izgatottan mély levegőt vettem, hogy beszámoljak a csodás hírekről Marie-nak, mikor a szemem sarkából megláttam elöttünk az autót. Azonnal a fékbe tapostam, de már éreztem, hogy hiába.

Ösztönösen behunytam a szemem és az arcom elé kaptam a karjaimat. Minden egy pillanat alatt történt, mégis, mintha lelassult volna az idő. A csattanás után üvegszilánkok csapódtak felém, felsebezve a bőrömet, a biztonsági öv pedig akkorát rántott rajtam, hogy képtelen voltam lélegezni.

Miután az autó megállt, csend lett – csak az eszcseppek kopogása hallatszott a tetőn és a saját légzésem zaja. Olyan nyugodtnak tűnt minden, annyira békésnek. Nem volt erőm felnyitni a szemem, csak aludni akartam.

Már kezdett volna elnyelni az áldott sötétség, mikor bevillant a napfény az arcra. Akár egy elektromos szikra az agyamban. Összerándultam a levegőtől.

a testem, és nem hagyta, hogy belemerüljek az édes álomba. A tudatom egyetlen másodperc alatt kitisztult. Fájó és ijesztő érzés volt.

– Marie... – pattant fel a szemem. Óvatosan megmozdultam, mire ezernyi apró szilánk hullott le rólam. Marie feje el recsuklott, így nem láttam az arcát, és nem reagált a szólóingatásomra. – Marie! – Kikapcsoltam a biztonsági övet, hogy könnyebben mozoghassak, és a vágások okozta fájdalommal nem törődve odahajoltam a feleségemhez. *Még jó, hogy be voltunk kötve...*

Finoman hátradöntöttem a fejt. Egy pillanatra elakadt a lélegzetem, aztán pánikba estem.

– Nem. Nem, nem, nem! Marie, kérek... – Tétovázva emeltem fel a kezemet, de fogalmam sem volt, hogy mit is tegyek. A női száj sarkából vékonyka vércsík tartott a kecses nyak felé, a korábban életteli tekintet pedig üvegesen meredt maga elé. *Ez nem lehet...*

Önkívületi állapotban ragadtam meg a törékeny vállakat, hogy megrázzam őket.

– Ébredj! Ébredj már fel! – A könyörgésem hasztalan volt. Még mindig tiszorítottam, miközben a szemem lecsukódott, hogy ne kelljen látnom az élettelen tekintetet. Az ég rám szakadt, én pedig összeomlottam a súlya alatt.

Zokogó gyászomból egy tompán puhanó hang szakított ki. Meglepetten néztem fel. Az úton keresztbe fordult másik autó ajtaja félig kinyílt, és egy alak mocorgott a vezetőülésen.

– Visszajövök... Mindjárt visszajövök érted, szerelmem. – A szám a hófehér arcon pecsétként zárta le az ígéretemet.

Igyekeztem kimászni a kocsiból. Ahogy kitántorogtam a betonra, a világ forogni kezdett velem. Kellett néhány pillanat, mire összeszedtem magam, és képes voltam elindulni a másik autó felé anélkül, hogy elájulnék.

Az a pár méter, amit megtettem, mintha végtelen hosszú út lett volna. A mai nap, mint egy rossz lm pergett le a szemem el tt, ezernyi rjít kérdéssel kínozva. *Miért kellett így történnie? Miért nem tettem le azt a telefont korábban? Miért ő és miért nem én? Miért nem én?*

A rettegés attól, hogy mit találok majd a másik kocsiiban, végigborzongatott. Minden egyes porcikám megfeszült, és legszívesebben elrohantam volna. Jó messzire. *Ki az országból, ki a világból, ki ebből az életből. Úgyszincs már értelme...*

Gépies mozdulattal tártam ki még jobban az ajtót, aztán behajoltam az utastérbe.

– Segít... segítsen... – A szürkés-kék szempárban lévő rettegés kötélként tekeredett a nyakamra, hogy megfosszon a maradék levegőt is. Megrázkódtam, mintha egy álomból ébrednék, aztán fel akartam egyenesedni. – Ne! – A férkéz a csuklómra fonódott és visszahúzott.

– A kocsimban van a telefonom, hívok segítséget – magyaráztam. – Mindjárt visszajövök...

– Nem... Ne... Ne hagyjon itt... – hörögte a férk, miközben vértörtelt a szájából.

– Muszáj segítséget...

– Van egy am... – A halk suttogás miatt kénytelen voltam közelebb hajolni hozzá, hogy rendesen halljam. – Adam. Mondja... mondja meg neki, hogy szeretem. És a feleségemnek is... Lisbeth... És majd meséljen rólam a kicsinek...

– Adamnek? – szorítottam meg a kezembe csúszó ujjakat.

– Nem... A kisbabánknak... Jossie-nak... Most fog megszületni. Hamarosan... – A gyomromban egy hatalmas jégtömb ült. *Istenem,*

elvettem két gyerektől az apját! Valaki férjét! És egy csodálatos nő életét... – Ígérje meg, hogy elmondja nekik! Ígérje... meg! – préselte ki magából a szavakat. Látszott rajta, hogy fájdalmai vannak és minden hang, amit kiad, lefárasztja.

– Megígérem! – néztem a szemébe. Mély sóhaj hagyta el a száját. – Ki kéne hívnom a ment ket... – fordultam kétségbeesve a saját autóm roncsai felé, de biztos voltam abban, hogy már kés . Láttam a retteg íriszben a halál közeledését. Mire kiérnek éjszaka a csúszós utakon ide, a semmi közepére, már úgyis mindegy lesz.

– Adam, most kilencéves. Olyan kicsi még, de... okos és er s.

– Biztosan nem lesz vele semmi gond – próbáltam meg valamiféle végs nyugalmat adni, de úgy éreztem, minden szó, amit kimondok, üres.

– Mi lesz Lisbeth-tel? – ült ki hirtelen az aggodalom az arcvonásokra.

– is jól lesz. Én... én majd vigyázok rájuk, rendben? – Nem tudtam, honnan jött ez a mondat a számra, de egy kicsit megnyugtatót. – Jóvá teszem. Gondoskodom arról, hogy ne legyen bajuk. Esküszöm, hogy így lesz! – A nyugalom ellágyította a kék tekintetet, aztán hirtelen tompává vált, és a szorítás a kezemen engedett.

Kopp, kopp, kopp...

Csipp, csepp, csepeg, de ne remegj, odabent vár rád a meleg. Csipp, csepp, csepeg, de ne remegj, odabent vár rád a meleg. Csipp, csepp, csepeg, de...

– Uramisten, jól van? – Az érintés a vállamon meglepett. Lassan elfordítottam a pillantásomat a fér arcról, és egy másikkal találtam magam szemközt. A buta kis mondóka, amit a nagy mondogatott nekem gyerekkoromban, még mindig szólt a fejemben, egyszer en

képtelen voltam abbahagyni. – Jól van? Kihívtam a mentőket... – közölte az idegen, miközben az arcomat fürkészte. Zavartan vettem észre a tölgyfa mellett álló kamiont – nem is hallottam a hangját.

– Meghaltak... – motyogtam magam elé, miközben az egyik pocsolóban az eszcseppek fodrozódását figyeltem.

Csipp, csepp, csepeg...

Bűntudat

Peter:

(Philadelphia, 1994. október–december)

Takarodj innen, te gyilkos! Megölted! Megölted őt! A te hibád!

A párnába fúrtam az arcomat, mégis hallottam a hangot a fejemben. *Megérdemeltem. Az apósomnak igaza volt. Mindenben. Egy senki vagyok, aki tönkretette és elvette a lánya életét. Jogosan kergetett el a temetésről, akár egy veszett kuttyát. Mi jögon akartam búcsút venni a nőtől, akit megöltem?*

Újra és újra végigjártam a fejemben azt az éjszakát. *Ha* félreteszem a büszkeségemet, és elfogadom Margareth invitálását éjszakára... *Ha* leteszem a telefont, ahogyan Marie kérte tőlem... *Ha* korábban taposok a fékbe...

A „ha”-k egyszer en meg rjítettek. Ott voltak mindenhol. Fulasztó hálóként fonták körbe a testemet, hogy egyre szorosabban és szorosabban tekeredjenek rám, míg végül össze nem roppant az ölelésük. Bármit megtettem volna azért, hogy visszapörgethessem az időt, és másik döntést hozhassak. Összeszorítottam a szemem, mint egy

ostoba kölyök, és olyan erősen kívántam, ahogyan csak tudtam. De persze semmi sem történt.

Mikor elfogyott a levegőm, a hátamra fordultam, és a kezembe vettem a pisztolyomat. Az orromat haloványan átjárta a levendulailat, ami az ágyunkból még nem tánt el teljesen. Még... Már nem volt miért élnem. Mindent elvesztettem. A szerelmet, a családot, a munkámat és az egyetlen ügyfeletem...

Daniel megértette, hogy min megyek keresztül, de nem kockáztathatta a legnagyobb lehetőségét azzal, hogy arra vár, összeszedjem magam. A nagy Marcel Evans visszautasíthatatlan ajánlatot tett neki. Megértettem t. Még vannak céljai és vágyai. Van jövője. Miért pazarolná az idejét egy üres senkire? Én sem tenném. Marie-nak sem kellett volna, és akkor...

Megpróbáltam visszaidézni azt a délutánt az egyetemi színházban. Besurrantam megnézni a próbákat. Na, nem azért, mert érdekelt az előadás, hanem mert olyan tehetségek után kutattam, akik esetleg a hasznomra lehetnek.

Igazi tehetséget aznap nem találtam, de egy sürgősforgó szépséget igen. Marie gyönyörű, hosszú, barna haja volt az első, amit észrevettem, ahogy a színészek körül serénykedett, hogy megigazítsa a jelmezeit. Ide-oda lebbent utána, akár egy fátyol. Butaságnak tnt, de az volt az első gondolatom, hogy milyen jó lenne beleburkolózni. Levendulából sztt puha takaró.

– Szia! – léptem elé a próba végeztével, mikor már a kijárat felé igyekezett. A barátni vigyorogva mentek tovább – valószínűleg azt gondolták, hogy egy felsőbb éves srác vagyok az egyetemről.

– Szia! – kaptam válaszként. Marie kérdően nézett rám, de képtelen voltam megszólalni. Ilyen közeli tekintete babonázóbb volt,

mint a tincsei. Két csokoládéfolyam, amelybe bele akarja vetni magát minden halandó.

– Várj! – Csak akkor kaptam észbe, mikor Marie továbbindult. Tisztára bolondot csináltam magamból...

– Haza kell érnem nyolcra.

– Elviszlek – ajánlottam fel azonnal, mire felnevetett.

– Harmadik szabály, sose ülj be egy idegen fér autójába! – mondta olyan hangon, mintha valami törvényt idézne. Igaza volt. Örültem, hogy ennyire vigyáz magára. Még akkor is, ha ezért nem vihetem el.

– Akkor csak áruld el a neved, kérlek. Én Peter vagyok! – mutatkoztam be gyorsan, hogy elnyerjem a bizalmát. Megtorpant egy pillanatra, aztán ismét rám emelte a pillantását.

– Peter, azt hiszem, rossz lánynál kopogatsz. Én nem az a típus vagyok, akit keresel – mondta nagyon komolyan, de biztos voltam benne, hogy téved. az a lány, akit mindig is kerestem!

– Holnap is eljövök! – kiáltottam utána. Ismét megtorpant, és lassan megfordult. Egy romantikus lm lassított felvétele jutott eszembe, ahol be akarják mutatni a h sn lehenget és babonázó szépségét. Egyik lmjelenet sem ért fel a valódi látvánnyal.

– Marie a nevem – mondta egyszer en, aztán egy kedves mosollyal kilépett a kapun. Csak kis fáziskéséssel vettem észre, hogy tátott szájjal bámulok utána.

Ezek után mindennap elmentem a színházba, és minden próba végén meghívtam Marie-t egy kávéra. A huszadik meghívást fogadta csak el, de attól az estét l kezdve tudtam, hogy szeretem, hogy küzdeni fogok érte, hogy a feleségem lesz. És az lett.

Az éjjeliszekrényen lévő üveg felé nyúltam, aztán meghúztam. Vagyis húztam volna... Kissé bandzsán próbáltam ráfókuszálni az

üres üveg aljára, aztán dühömben a falhoz vágtam. Üvegdarabok hullottak a padlóra. Felnevettem. Valami miatt viccesnek találtam a hangjukat, de nem tudtam volna megmondani, hogy miért. Ahogy azt sem, hogy a röhögésem mit is fulladt végül zokogásba. *Szánalmas.*

Csak akkor hagytam abba, mikor a sós könnyek már nagyon maradtak az arcomon lévő apró vágásokat. Nem mintha nem érdemeltem volna meg a fájdalmat...

Megmozgattam az ujjaimat a pisztolyon, mert már kezdtek elgémberedni. Biztonságérzetet adott, ahogy a markolat a tenyerembe simult. Kiutat jelentett az elviselhetetlen fájdalomtól, még ha nem is voltam biztos abban, hogy képes lennék ezt a megoldást választani. *Ehhez is túl gyáva vagyok!*

Kelletlenül másztam ki az ágyból, hogy újabb üveg whiskyt szerezzek magamnak. Ahogy elmentem a kanapé elé, rádobtam a pisztolyt, majd kutatni kezdtem a szekrényben. Mikor megtaláltam, amit kerestem, visszamásztam az ágyba legújabb barátommal.

Éppen az üveg kinyitásával bajlódtam, mikor halk kopogás hangzott a bejárati ajtó felől. Szégyenszemre összerendeztem, és majdnem elejtettem az üveget.

– Hagyjon békén! – kiabáltam ki kissé zsibbadó nyelvvel a hívtalan látogatónak. Pár pillanatig csend volt, aztán meghallottam az ismerős hangot.

– Peter, én vagyok... – A szívem olyan erősen dobbant meg, hogy csodálkoztam, amiért nem szakította át a mellkasomat. Kiugrottam az ágyból, aztán a következő pillanatban már a padlóval ölelkeztem – az üveg az ágy alá gurult, de nem tört szét. Ügyetlenül próbáltam megszabadulni a lábamra csavarodott takarótól, és mikor végre sikerült, szédelegve igyekeztem az ajtó felé.

Elakadt a lélegzetem, ahogy megláttam t. Nem gondolkoztam, csak kinyúltak a karjaim, hogy magamhoz húzzák a törekeny testet.

– Marie... – suttogtam a szájába, miközben megcsókoltam. Nem érdekelt, hogy a kívánságom hallgattatott-e meg vagy meghaltam, és most a szellemét öleli az enyém, az volt a fontos, hogy magamhoz szoríthattam.

Aztán a vágyalom egy másodperc alatt semmivé foszlott. A csók megadó volt, mégis idegen. A testem megmerevedett mozdulat közben, ahogy a kábultság ködén át ráeszmélt a valóságra. Összetörve húzódtam vissza.

– Peter...

– Sajnálom, Sophie. Azt hittem, hogy... egy pillanatra... – túrtam bele a hajamba zaklatottan, aztán hátat fordítottam neki, és a kanapéhoz sétáltam.

– Ittál – csukta be az ajtót, és halk léptekkel beljebb jött. A tekintete a földön hever üvegmaradványok felé fordult, aztán pedig rám.

– Nem kéne... – Nem feleltem.

Pár pillanatig csend volt, aztán Sophie letette a fal mellett álló székre a táskáját, amit eddig a kezében szorongatott.

– Apának nem volt joga ahhoz, amit tett.

– Igaza volt.

– Jaj, Peter! – ült le a kanapéra, aztán hirtelen elkerekedtek a szemei. El ször nem értettem, mi baja, aztán felemelte a kezét, amelyben ott feküdt a pisztolyom.

– Azt add ide! – vettem el t le rémülten, és bevágtam a ók mélyére. *Az kéne még csak, hogy véletlenül elsüljön, és újabb embernek ártsak!*

– Mit akarsz velem? – keményedett meg a n i hang.

– Ahhoz neked semmi közöd! – mordultam fel. – S t, jobb lenne, ha most elmennél! – közöltem hidegen. Sophie mindig kedves

volt velem, és tudtam, hogy most is jót akar, de fájt látni t. Inkább az ágyat xíroztam, csak ne kelljen ránézniem. *Ugyanaz a tekintet, ugyanaz az orr, ugyanaz a száj. A pokolban is ez vár majd rám. Nem kell nekem fortyogó üst, elég, ha egy festményt állítanak elélem róla, hogy az örökkévalóságig nézhessem. Sokkal nagyobb kínzás lenne, mint a nyaldosó lángok.*

– Nem megyek sehová. – A határozott kijelentés elérte, hogy meglepetten horkantsak fel. Ebben is hasonlítottak. Mindketten annyira makacsok voltak.

– Ha jól tudom, ez még az én lakásom...

– Dobj ki!

– Meg is teszem! – dühöngtem, de a szavaimmal ellentétben kényelmesen visszafészkeltem magam az ágyba, a korábbi helyemre, aztán magamra húztam a takarót. Nem bírtam sokáig a csendet. – Ha már a nyakamon akarsz lógni, adj egy cigit!

– Azt hittem, leszoktál – szaladt a magasba a vékony szemöldök.

– Most már úgyis mindegy – rántottam meg a vállam.

– Nincs cigi. Sem alkohol.

– Mi van, az anyám lettél? Gyerünk, adj már egy szálat, tudom, hogy titokban szívsz – intettem a fejemmel a táskája felé. Egyszer rajtakaptam a hátsó udvaron, mikor a szülei már elmentek aludni.

– Egy szálat, ha kidobod a fegyvert és megígéred, hogy nincs több pia – kezdett egyezkedésbe. Dacosan hátat fordítottam neki.

– Tudod mit, tartsd meg a cigidet! Fel lem meg is eheted!

– Igazságtalan vagy – hallottam az újabb sóhajt. Igaza volt.

– Akkor menj el! – ismételtam meg újra, bár úgyis tudtam, mi lesz a válasza. Ilyen könnyen nem adja fel.

– Nem – sétált át az ágyhoz, és leült a szélére.

– Sophie, mit akarsz tennem? – ültem újra fel. – Nem érted, hogy nekem ehhez most nincs sem kedvem, sem erőm?

– Nekem sem – fúlt el a hangja a mondat végére. Csak most vettem észre, hogy könnyes a szeme. – Meghalt a testvérem. – A kijelentést a szívembe fúródott szilánkok éles fájdalmat okozva forogni kezdtek. *Nem csak Marie-t és azt a férfit öltem meg, hanem másoknak is ártottam. Annyi ártatlan embernek.*

Képtelen voltam Sophie szemébe nézni, most a mardosó bűntudat miatt.

– Anya csak ül egész nap az ablaknál, mintha azt várná, hogy Marie... Apa pedig... nem tud mást, mint morogni és vádaskodni. Nem bírom már elviselni. Te vagy az egyetlen, aki... Én csak... Sajnálom, nem kellett volna ide jönnöm! – állt fel hirtelen. Úgy kaptam a keze után, mintha az életünk múlna azon, hogy visszatartsam. Sírva vetette magát a karomba, nekem pedig fogalmam sem volt, mit is kéne most tennem. Sosem voltam jó abban, hogy az érzéseimet kimutassam vagy másokat vigasztaljak, de úgy tűnt, hogy Sophie ezt nem igazán bánja. Befészkelte magát az ölelésembe, és szípigya kapaszkodott belém.

Meleg volt, otthonos, ismerős.

Megkereste a számat, én pedig hagytam neki, hogy csókoljon. Azt sem tudtam, hogyan kerültek le rólunk a ruhák. Csak gépiesen mozgott benne, hátha eltűnik belém az érzés. Hátha az alattam lévő test nem csak hasonló lesz, hanem azonossá válik azzal, akit ölelni akarok. Gyorsan lett vége, és utána nem maradt semmi. A csend sípolt a fülemben, mint egy későn jelző riasztó.

Legördültem róla, aztán a torkomat megköszörülve ültem fel az ágyon, és keresni kezdtem a ruháimat. Csak a szemem sarkából láttam

Sophie-t. Felhúzott lábakkal ült, és üveges tekintettel meredt maga elé. Szédelegve kapaszkodtam bele az éjjeliszekrénybe.

– Menned kéne... – motyogtam magam elé, mikor végre felrángattam magamra a nadrágomat. Már nem tiltakozott. Az ablakhoz sétáltam, és kibámultam rajta, amíg felöltözött.

– Indulok... – A hangjára megfordultam, de egyikünk sem szólt egy szót sem. Mindketten tisztában voltunk azzal, hogy ez hiba volt.

is tudta, láttam a tekintetében. Ahogyan azt is, hogy valószínűleg soha többé nem látjuk majd egymást ezek után. Így lesz a legjobb. – Vigyázz magadra, kérlek! – pillantott az éjjeliszekrény felé. Lassan bólintottam. – Viszlát, Peter! – sétált ki az ajtón.

A tüdőmben tartott lélegzet kiszakadt, az ujjaim a hajamba túrtak, aztán végigdörzsölték az arcomat. *Elég volt! Elég abból, hogy mindent elrontok és másoknak szenvedést okozok!*

A fürdőszobába csörtettem, belenéztem a tükörbe, és rögtön el is borzadtam. Egy alkoholistá hajléktalan nézett vissza rám. Így nem mehetek emberek közé! Oda pedig fleg nem, ahová készülök. Gyorsan beálltam a zuhany alá, hogy egy kicsit kijózanodjak.

A baleset után csak egy napot tartottak bent a kórházban, aztán kiengedtek. Azonnal megtudakoltam a Swanson család címét, el is mentem hozzájuk, de az ajtajuk előtt toporogva inamba szállt a bártorságom. Pár nappal később, miután hivatalosan balesetnek minősítették a történeteket, a temetésre is elmentem. Egy fa mögé bújva gyeltem, ahogy zokogva szorongatja a kis a kezét a kereked hasát simogatón. Hogyan állhattam volna eléjük, közölve, hogy én tehetek mindenről?

Nem attól félttem, hogy az asszony majd kiabál velem vagy felpofoz. Bár megtette volna! A tekintetét letartogtam. És a kis úttól. A könnyfátyolt öltött szenvedés látványától. Egy szempár úgy be

tudja inni magát a lelkünkbe, hogy képtelenek vagyunk többé kitörölni. Így is már kísértett egy szürkés-kék pillantás, amiben utoljára a családja iránti aggodalmat láthattam. Újabbakat már nem tudtam volna elviselni ép elmével. Néha már így is kételkedtem abban, hogy nem rülök-e bele ebbe vagy utóbb a történetekbe.

Az egyik sarkon vettem egy méregeres kávé, hogy teljesen kijózanodjak, aztán buszra szálltam. Nem vettem új kocsit. Képtelen lettem volna beülni a kormány mögé. Nem is próbálkoztam vele, mert a gondolattól is pánikroham tört rám.

Az utolsó elötti megállónál a lábaim már remegtek, és hányingere volt. Erősen szorítottam a zsebemben lévő borítékot, miközben próbáltam rájönni, hogyan is tudnám átadni a pénzt anélkül, hogy beszélnem kéne Mrs. Swansonnal. Direkt nem akartam csekket írni, hogy ne nyomozhassa le, kitől van az összeg. Elég, ha annyit tud, egy titkos támogatótól.

A zajt már az utcasarokról hallottam. Meglepetten húzódtam meg a kerítés mellett, és a Swanson ház elötti teherautót gyeltem, amibe három szállítómunkás éppen bútorokat rakodott be. Mrs. Swanson a lábtörlőre gyelt. Aggasztóan sápadt volt, és a hasát leszámítva úgy nézett ki, mint akit az első nagyobb szél fel tudna kapni.

– Mit csinál itt? – A nyekergő hangra összereszttem, és még a kezem is a szívemhez kaptam. A kerítés másik oldaláról egy öreg némbámult rám vizenyös kék szemekkel.

– Öhm... Elnézést, hölgyem, én csak... Egy barátomhoz tartottam, mikor észrevettem, hogy költözködés folyik ott szemben – intettem a fejemmel a férfakra felé, akik épp egy szekrényt próbáltak beemelni a teherautóba.

– És ez miért érdekli? – vont össze a szemét gyanakvóan a néni, és láttam, hogy a jobb keze megszorítja a botját. Igyekeztem összeszedni

minden sármomat, hogy elnyerjem a bizalmát. Kedves mosolyt öltöttem és bizalmasan közelebb hajoltam hozzá, suttogóra véve a hangomat, mintha egy nagy titkomba avatnám be. Az ötlet m ködött, mert érdekl dve lépett közelebb hozzám.

– Ingatlanügynök vagyok – adtam be neki az els füllentést, ami eszembe jutott. – Az a ház kit n állapotban van, talán el tudnám adni jó pénzért.

– Azt már biztosan nem – rázta meg a fejét, és hirtelen olyan arcot vágott, mint a nagymamám, mielőtt sopánkodásba kezdett, hogy fáj a feje búbjától a talpáig minden porcikája.

– Szegény Lisbeth nem tudta zetni a számlákat. A hétvégén elárvereznek mindent, pedig beköltözik a kis Adammal a városközpontba egy albérletbe. Ennyi tragédia... Csodálom, hogy még nem omlott össze teljesen – ült ki látszólagos együttérzés a vonásaira, de én megtanultam felismerni a színházi maszkokat. – Tudja, a férje is most halt meg nemrég egy autóbalesetben – tette hozzá, mire a gyomrom rándult egyet.

– Ez tényleg tragikus – nyögtem ki a szavakat, és ismét a n i alakot kezdtem fürkészni. A munkások közben bezárták az autó rakodóterének az ajtaját, és induláshoz készül dtek.

Ez a pénz nem lesz elég, hogy segítsek... – simítottam végig a borítékon. Ennél sokkal többre van itt szükség. Nem azt ígértem Gregory Swanssonnak, hogy alamizsnát dobok a családjá elé, hanem hogy megvédem és segítem ket.

– Köszönöm az információt! – vágtam közbe, mikor az öreg hölgy valami Nancy nev n életének az ecsetelésébe kezdett, akir l fogalmam sem volt, hogy ki lehet. Csúnyán nézett rám, amiért nem hallgatom végig, de nem foglalkoztam vele. Ki kellett találnom, hogy tehetném jóvá a b neimet.

Az életem pár hét alatt teljesen megváltozott. Egyetlen cél hajtott fanatikusan, az agyam úgy pörgött, hogy aludni is képtelen voltam. Néha már én is kezdtem megijedni magamtól. Ha Mrs. Swanson tudta volna, hogy mindenhová követem t és a át, valószínűleg halálra rémül és a rend rséghez fordul. Azzal gy zködtem magam, hogy mindezt csak a jó cél érdekében teszem, hogy rájőjjenek, milyen úton segíthetek.

Aztán mikor már kezdtem kétségbeesni, végül bevillant a megoldás.

Még egy hét volt karácsonyig, és Mrs. Swanson a városba buszozott Adammal. Azt hittem, hogy bevásárolni indultak, de végül egy kis fotós üzlet el tt kötöttek ki, ami direkt a gyerekekre specializálódott. Megálltam a szemben lévő üzlet kirakata el tt, és úgy tettem, mintha várnék valakire.

Ahogy gyeltem az apró úcskát a fotós kamerája el tt pózolni, hirtelen elöntött a nyugalom. Olyan volt, mint valami megvilágosodás. Tudtam, hogy mit kell tennem. Az anyja csak pár ünnepi képet készíttetett róla a rokonok számára, mégis ott volt a szikra. A többi gyerek csak aranyos volt fotózás közben, de Adam... ragyogott.

Erre teremtett, ebben biztos voltam.

Látszott rajta, hogy zavarba jön a dicséretekt l, de az is, hogy tetszik neki, amit csinál. A legjobban viszont az átmenet fogott meg benne. Az, ahogyan a vakuk villanása után ismét csak egy gyerek volt. Egy visszahúzódó, csendes kis ú.

Képes volt álcát öltetni, ha kellett, de amint lehetett, levetette. És alatta nem láttam mást, csak féltékenységet és szeretetétiséget. Biztos voltam benne, hogy ha elég ügyes vagyok, igazi, elkötelezett és a munkája iránt alázatos modellt vagy színészt nevelhetek bel le. Az alapanyag tökéletes volt hozzá. Csak rajtam állt, hogy mihez kezdek vele.

Mintha csak azért küldte volna elém a sors, hogy felkaroljam és segítsek neki... A felfedezést I új életre keltem, mint a hamvaiból fel-támadó f nixmadár.

– Elnézést, hölgyem! – szaladtam Mrs. Swanson után. A szívem a torkomban dobogott az idegességt l, de igyekeztem határozottnak t nni.

Lisbeth tétovázva állt meg, és kérd n pislogott rám. Láttam, hogy védelmez en maga mögé akarja tessékelni Adamet, de mozdulatla-nul állt az anyja mellett. A viselkedésükb l egyértelm volt a közöt-tük lév szoros kötelék.

– Valószín leg rültnek fog tartani, de kérem, hallgasson végig... – nyúltam a zsebembe, hogy átadjam neki a névjegyemet. Alig bír-tam megfegyelmezni a kezem remegését. Ez volt az a pillanat, amin minden múlt. Fogalmam sem volt róla, hogy vajon tudja-e a férje gyilkosának nevét vagy sem. Visszafojtott lélegzettel vártam a reak-cióját, de mikor a szeme végigfutotta a sorokat, csak értetlenséget és döbbenetet láttam benne. – Mint láthatja, modellekkel és színészek-kel foglalkozom, és azt hiszem, lenne egy ajánlatom önnek.

– Sajnálom, de nem hiszem, hogy ilyesmire alkalmas lennék – nyújtotta vissza nekem a papírdarabot, de nem vettem el.

– Félreért. A kis a érdekelne. Erre sétáltam, és a kirakaton át lát-tam a fotózást – magyaráztam. Persze azt elfelejtettem megemlíteni, hogy követtem ket, és nem véletlenül néztem be abba az üzletbe.

– Adam? – futottak végig mély ráncok a homlokán a gyanakvás-tól, de a kis ú izgatottan pillantott fel rám. Megrendülten süllyed-tem az ismer s szürkés-kék íriszbe, és olyan érzés járt át, amir l úgy hittem, már soha többé nem fog. Remény. Talán ez a kedves tekintet egyszer összemosódik a rémálmaimban kísért fájdalmas, apai szem-párral, hogy végül teljesen átvegye a helyét.

Adam az én megváltásom.

– Tudom, hogy ez furcsán hangzik, és nem is ismer engem. De higgye el, a kis ából sugárzik a tehetség. Nagyon sokra vihetné, én értek hozzá. Kezdetben tudnék szerezni neki pár gyerekmodell munkát. Fotózások, ruhabemutatók... Aztán megpróbálkozhatna a színészetrel. Van is egy fotózás. A Corn akés keres gyerekarcokat a dobozaira. Én be tudnám juttatni t – zúdítottam a sok információt a n nyakába. A meggy zés m vészete olyan volt, mint a szerelem. Elég rámen snek kell lenni ahhoz, hogy felkeltsd a másik gyelmét, de id ben vissza kell vonulni, mieltt rémiszt vé válnál vonzó helyett. – Körülbelül ötezer dollárt zetnének – tettem még hozzá, aztán mindkettejük felé biccentettem, és elsétáltam.

A következ saroknál zihálva d ltem neki a házfalnak. Szédültem és a világ elmosódott el ttem. A stressz és a félelem, amit az el bb muzájából elnyomtam, most hatalmas, fojtogató köpenyként borult a fejemre.

Csak remélni tudtam, hogy ilyen állapotban is elég jó voltam ahhoz, hogy célt érzek, de háromnapnyi gyomorszorító várakozás után bizonyosodhattam csak meg a sikeremr l. Lisbeth Swanson felhívott, és találkozót kért t lem.

– Rendben, most tedd a szádhoz a kanalat, de ne takard ki a kezdeddel az arcod! – zökkenett ki a gondolataimból Liam. Adam engedelmeskedett a kérésének, a vaku pedig tovább kattogott. Lisbeth anyatigrisként gyelte az eseményeket mellettem, hogy ha valami olyan történne, ami a ának nem tetszik, közbeléphessen. Csak úgy volt hajlandó belemenni az egyezésbe, ha szerz désbe vesszük, hogy is jelen lehet a fotózáson. Örültem is a kérésének, mert láttam Adamen, hogy biztonságban érzi magát a tudattól, hogy az édesanyja a közelben tartózkodik.

– Azt hiszem, kész is vagyunk... – bólintott elégedetten Liam. Bár még nem volt nagy neve a szakmában, biztos voltam benne, hogy még nagyon sokra viheti. A tehetsége megvolt hozzá.

– Nos, hogy ment? – léptem hozzá, miközben Adam odasétált Lisbeth-hez. Liam bizalmasan közelebb hajolt, miközben a fényképező gépén állítgatott valamit.

– Azt tanácsolom, ne ereszd el a srácot. Nagy hasznót fog hozni még neked. – El akartam mondani, hogy jelenleg egyáltalán nem az én hasznom érdekel, de inkább nem tettem. Büszkén fordultam hátra a nő felé, aki csendesen üldögélt az édesanyja mellett a lábát lóbálva.

A legnagyobb vesztés

Peter:

(Philadelphia, 1998. március)

A bárpultnál egy korsó sör mellett várahoztam. A rendező közvetlen asszisztense, Moris Campbell hívott meg egy italra, de még nem ért ide. A sör jó habos és hideg volt. Tényleg jólesett a melegben. Nem igazán értettem, hogy mire jó ez a találkozás, és nagyon reméltem, hogy a Sose feledj! szereposztásáról lesz szó. Adamnek kellett a munka, és tökéletesen meg is felelt rá. A castingon jól teljesített, de volt egy másik srác is, akiről kellett ismernem, hogy tehetséges.

Travers Potts. Tényleg jól játszott a kamerák előtt, és plusz elnyek számított nála az életrevalósága és elelvensége. Szünetekben is úgy produkálta magát, mint egy kis cirkuszi majom. Adam visszahúzódo természete nem volt túlgyelemfelkeltő. Sajnos egyfilmenél nem csak az számított, hogy ki hogyan alakít a szerepében...

Adam a várakozás perceit leginkább tanulással töltötte egy sarokban, én pedig nem mondhattam neki azt, hogy hagyja az iskolát és tagadja meg önmagát. Nehéz volt az elmúlt pár év. Nehezebb, mint elször hittem. Nem csak egy új ügyfelet kaptam Adam személyében, hanem az anyja halála után egy út is, akiről nagyrészt nekem kellett gondoskodnom. Sosem hittem volna, hogy ennyire nagy felelősség döntéseket hozni más életével kapcsolatban, de igyekeztem mindig úgy határozni, ahogy Adamnek a legjobb.

Megkeseredett a sör a számban, ahogy eszembe jutott az a szörnyű időszak, mikor Lisbeth utoljára kórházba került. A kezembe adta a sorsát, mert megbízott bennem. Az arckifejezése örökre az emlékezetembe vésődött.

– Vigyáznod kell rá! – A keze megszorította az enyémet. Vagyis csak próbálta, mert olyan leheletgyenge volt az érintése, mint egy szellő simítása. Az arca beesett, a szeme alatt hatalmas, fekete karikák díszeltek, a karja pedig olyan vékonyka, akár egy pálcika. A szíve már korábban is beteg volt, de Jossie születése után a helyzet csak súlyosbodott, míg végül az orvosok közölték, nem tudnak mit tenni.

Általában az emberek nem nagyon szeretik a kórházakat, de nekem addig semmi bajom nem volt velük. Talán mert a nagymamám felfüggött egy ilyen helyen, és néha bevitt magával dolgozni. Láttam, ahogy a kórházi dolgozók a betegek körül sűrűsögnének, és tudtam, azért teszik, hogy segítsenek. Számomra ez a hely nem a betegséggel jelentett egyet, hanem a gyógyulással. Most viszont életemben először a steril folyosókon szembejött velem a halál.

– Nem akarok erről beszélni. Jobban leszel – jelentettem ki, de mindketten tudtuk, hogy ez kegyes hazugság. Jossie halk sírdogálásba kezdett az ágy mellett lévő babakocsiban, mintha megérezte volna

a közeled gyász sötét felhít. Az ajtó felé pillantottam – kínos volt ez a beszélgetés kettesben. Susan, Lisbeth testvére elvitte Adamet a büfébe, nekem pedig fogalmam sem volt, mit is kéne mondanom. Minden olyan hülyén hangzott. Igazi, undorító közhelynek.

– Beszéltem már a húgommal és Ryannel. Rájuk bízom Jossie-t. Szeretni fogják, jó helye lesz – pillantott Lisbeth gyengéden a kislánya felé, miközben a tekintetét elfutotta a könnyfátyol. A szívem, mintha betették volna egy citromfacsaróba. Igazán összebarátkoztam a Swanson családdal, és látni, hogyan lesz minden egyre rosszabb és rosszabb, maga volt a pokol. A tehetetlenség meg rjített.

– Igen, Susanék jó emberek – er sítettem meg a döntésében Lisbeth-et, amint tudtam anélkül beszélni, hogy fér létemre elsírijam magam.

– De Adam... – sóhajtott fel. Aggódva vártam, hogy mit tervezett vele. – Szeret veled dolgozni, élvezni.

– És nagyon tehetséges is – biztosítottam róla rekedt hangon.

– Miután... miután Gregory meghalt... – hunyta le a szemét egy pillanatra. A fájdalmas kifejezés az arcán szíven szúrt. – Olyan vagy számára, mint egy apa. Adam nem veszíthet el. Susant és Ryant nevezem meg a gyámjának, de azt akarom, hogy te foglalkozz vele. Támogasd. Legyél mellette. Amennyire csak lehetséges, legyél apja helyett az apja. Megteszed? – emelkedett rám a kék tekintet.

– Persze. Persze hogy megteszem – bólítottam. Éreztem, hogy a szemem megtelik könnyekkel, de Lisbeth miatt igyekeztem viszszenyelni ket. Semmi szükség nem volt arra, hogy lássa, én is kiborultam.

– Köszönöm. Köszönök mindent, amit értünk tettél! – Pofon vágott a halovány, de bizalommal teli mosoly, nem érdemeltem ki. *Hazudok egy haldoklónak a halálos ágyán. Miféle gerinctelen mocskok vagytok?*

Kihúztam a kezem Lisbeth-éb l, és lesütött tekintettel meredtem a zöld csempére. Már olyan sokszor el akartam mondani mindent. Annyiszor kikíváncozott az igazság. De a rettegés gúzsba kötött. Most viszont a titkok a gyomromból elindultak felfelé, végigmarták a nyel csöveget, hogy aztán a számba érve kiköpjem ket végre.

– Én voltam. Én öltem meg a férjedet. Én voltam. – Csend. Az uj-jaim elfehéredve markoltak bele a térdembe. Lisbeth dühös hangjára vártam, ahogy ezerszer is elátkozza a nevemet, aztán örökre szám z az életükb l. De semmi. Elaludt volna?

Lassan emeltem fel a fejem, és egy megért kék szempárral talál-tam szemközt magam.

– Tudom. – Az egyszer kis szótól meglepetten tátottam el a szá-mat.

– Tu... tudod?

– Igen, tudom. Az els perct l, hogy hozzánk léptél az utcán – bőlintott komolyan. Lefagyva meredtem hosszú másodpercekig rá, miel tt meg tudtam volna szólalni.

– Akkor miért...? – hagytam befejezetlenül a kérdést, mert én sem igazán tudtam, mi is a vége. Miért nem szólt róla? Vagy miért hagyta, hogy ennek ellenére a családja része legyek?

– Úgy gondoltam, így lesz a legjobb mindenkinek. Majd elmon-dod, amikor úgy érzed, meg kell tenned. Örülök, hogy végül eljött ez a pillanat – nézett rám szelíden.

– Nem gy lölsz. – Inkább kijelentettem, semmint kérdeztem. A megvetésnek halovány lángját sem láttam rajta. Alig kaptam leve-g t a hirtelen átkaroló reményt l.

– Nem.

– Miért? – csúszott ki a számon. Hallgatnom kellett volna, és örülnöm a megbocsátásának, mégis tudni akartam.

– Láttam a rend rségi jelentést. Baleset volt. És... mert jó ember vagy. – A könnyek elhomályosították a látásomat, aztán megállíthatatlanul csordultak ki az arcomra.

– Annyira sajnálom! Annyira. Szörnyen. Sajnálom! – fogtam meg ismét Lisbeth kezét, és a homlokomat hozzászorítottam. Szinte feldokoltam, ahogy hirtelen a mélyből a felszín felé kezdtem emelkedni. Még nem jutottam a megváltó oxigénhez, de már közel jártam. Annyira közel, amennyire sosem hittem volna, hogy juthatok a történetek után. – Ha visszacsinálhatnám... Ha odaadhatnám az életemet...

– Tudom. Elhiszem. De nem lehet... Ahogy rajtam sem lehet már segíteni. Ilyen a Sors – sóhajtott fel. – Az egyetlen, amit tehetsz, hogy vigyázol Adamre. Kérlek! Nagyon vigyázz rá! – simult Lisbeth másik keze a fejemre. Lágyan, megnyugtatóan simogatta a hajamat, miközben én némán rázkódtam a sírástól. Elmondtam. Megbocsátást nyertem. Jóvá teszem.

Halk torokköszörülésre kaptam fel a fejemet. Felpattantam a székről, és az ablakhoz sétálva hátat fordítottam Susannak és Adamnek. Nem akartam, hogy lássák, sírtam. Gyorsan megtöröltem az arcomat, amíg Lisbeth kikérdezte Adamet arról, hogy mit evett a büfében.

Aznap délután Lisbeth többször is önfeledten nevetgélt. Mintha is megkönnyebbült volna velem együtt. A súlyok felétől megszabadultam, a másik felét pedig félre kellett tennem Adam érdekében. *Még túl fiatal, egyelőre csak gondoskodnom kell róla. Az igazság megvárja... Majd egyszer...*

A várakozás olyan volt, mintha egy végtelenített lmet kellett volna nézmem. Ugyanazok a képkockák perogtek újra és újra egyre szürkébb változatban. Lisbeth minden nappal halványabb volt, az orvosok arca komorabb, Adam pedig csendesebb. Aggódtam érte.

Szerepet játszott, mint egy színpadon. Ha Lisbeth ébren volt, mosolygott, mintha semmi baj nem lenne, viszont ha az anyját elnyomta az álm, azonnal leolvadt róla a maszk. Szenvedett. Én pedig nem tudtam segíteni.

– Peter... – éreztem meg az érintést a vállamon. A napok végtelemül lassan múltak, mi pedig vártuk az elkerülhetetlent. A büfében üldögéltem, és elvileg kávéztam. Gyakorlatilag a fejemet a karomra hajtva szundikáltam. Már amennyire a zümmögő hangzavarban lehetett. Az ember azt gondolta volna egy kórházról, hogy a világ egyik legcsendesebb helye – hiszen nyugalom kell a betegeknek –, de még egy forgatásnál is zajosabb volt. A gépek pittyegésének zaja keveredett az emberi morajlással.

– Fent vagyok – mormoltam, miközben felnéztem. Pislognom kellett párat, mert kissé homályos volt még a világ. – Történt valami? – szorult össze a gyomrom, de Susan megrázta a fejét.

– Adam és Ryan?

– Lisbeth mellett maradtak. Mi meg eljöttünk egy kicsit sétálni és megkeresni Peter bácsit, nem igaz? – gügyögte Jossie-ra pillantva.

– Üljetek le! – kaptam észbe. Felpattantam, és kihúztam a mellettem lévő széket, aztán a büfé felé pislantottam. – Kérsz valamit?

– Nem, most semmit, köszönöm – rázta meg a fejét Susan. Ő is elég fáradtnak látszott, de tartotta magát. Csodáltam őt Ryannel. Alig fél éve házasodtak össze, de mikor Lisbeth komolyan lebetegedett, ideutaztak, hogy gondoskodjanak a gyerekekről. Nem lehetett könnyű nekik... – Igazából csak azért jöttem, hogy megkérjelek, vigyázz egy pár órát Adamre és Jossie-ra, amíg kikísérem Ryant a repülő térre.

– Elmegy? – szaladt össze a szemöldököm.

– Lesz egy tárgyalása az egyik berlini ügyfelükkel. Egyszer en nem kérhet több szabadságot a munkahelyén. Még csak most kezdett... Maradni akart, de rábeszéltem, hogy menjen – igazgatta meg Susan a cumit Jossie szájában. – Most különösen nem jönne jól, ha kirúgnák. Kell a pénz a gyerekekhez.

– Rám is számíthattok – ígértem meg.

– Lisbeth elmondta, hogy mire kért Adammal kapcsolatban, és bár én nem ismerlek olyan jól, nem ellenzem. De szeretném, ha a lehető legnormálisabb életet próbálná élni a munka mellett. Az iskolából továbbra sem vesszük ki, és els a tanulás.

– Ez természetes – helyeselt. Eddig is így volt. Adam délel tönként szimpla diák volt, délutánonként pedig válogatásokra jártunk. A kocsiban és várakozás közben tudott tanulni. Elég megterhel id beosztás volt, de Adamnek nem okozott gondot. Okos ú volt.

– Rendben... Akkor visszamegyünk? Vagy még iszol egy kávét? – pillantott rám kérd n.

– Nem, azt hiszem, a napokban már annyit ittam, hogy egyáltalán nem érzem a hatását. Talán csak vénásan segíthet a ko ein – próbáltam viccel dni, bár elég lapos poén volt ez egy kórházban. Susan szája felfelé rándult, de gyanítottam, hogy csak az esetlenségemen derült jót. Megvakartam a tarkómat, aztán kinyújtottam a karom, hogy mehetünk.

– Adaméknél lesz egy karácsonyi el adás az iskolában – szólalt meg Susan, mikor beszálltunk a li be. A hátunk mögött egy csinos ápolón álldogált egy infúziós állvány kíséretében. Ahogy hátrapillantottam, elmosolyodott, és lesütötte a tekintetét. Az arca kicsit hasonlított Marie-éhoz. Talán az állvonala miatt...

– Nekem nem szólt róla még – feleltem Susannek.

– Én is csak véletlenül tudom. A táskájában zsebkendőt kerestem, és megtaláltam a szórólapot, amin a szereplőválogatásról írtak. Szerintem szeretne jelentkezni, de nem mer a most kialakult... helyzet miatt – köszörülte meg a torkát Susan, és várakozóan nézett rám.

– Én... majd beszélek vele – ígértem. Úgy tudtam, hogy Susan megbízik bennem, mert bólintott egyet, aztán megnyugodva fordította a gyelmét Jossie-ra.

Mikor felért a lift a harmadikra, mindketten arrébb húzódtunk, hogy helyet adjunk a nő vérenek. Ahogy kiszállt mellettem, alig észrevehetően hozzáért a karomhoz, és újra rám mosolygott. Magamban hümmögve néztem utána. Ha más okból lennék itt, talán összeismerkednék vele – dörzsöltem meg az arcomat. Bár jelen pillanatban olyan fáradt voltam, hogy ha az ágyra gondoltam, elsőként az alvás ugrott be, nem a szex.

Mi egyenesen a százhuszonhármas szoba felé tartottunk. Nem sok kedvem volt újra abban a nyomasztó légkörben ücsörögni, és emiatt emésztett egy kis lelkifurdalás. Mint mikor a nagyapám történeteit kellett hallgatnom gyerekként. Tudtam, hogy örömet okozok neki vele, ezért láblóbálva ott ültem azon a bordó kanapén órákon át, miközben azon járt az eszem, mennyi mindent csinálhatnék odakint, a hátsó udvaron.

Mielőtt lenyomtam a kilincset, mosolyt erőltettem az arcomra, aztán ajtót nyitva elreengedtem Susant a kisbabával. Ahogy én is beljebb akartam lépni, majdnem hasra estem bennük. Susan megállt félúton, én pedig később vettem ezt észre. Zavartan kikerültem, és belecsöppentem a tragikus képbe.

Egy anya, az ágyon fekvé, lehunyta szemmel, mintha csak aludna. Egy úr, a nő kezét szorongatva, könnyek nélkül meredve maga elé.

Egy fér , a fal mellett, a n t és a út gyelve. És végül egy orvos és egy ápolón , sokszor érzett részvétellel az arcukon, tehetetlenül a halállal szemben.

Nem emlékeztem, mikor került Jossie a karomba, csak akkor t nt fel, hogy nálam van, mikor Susan szipogva az ágyhoz lépett, és elhúta onnan Adamet.

– Még egyet? – A pultos hangja rántott vissza a jelenbe. Bólintottam, aztán el vettem a telefonomat, hogy megnézzem, nem kaptam-e üzenetet Campbellt l. Semmi. Már negyedórát késett. Unatkozva könyököltem a bárpultra, és csak bámultam a páráát az elém tett korsó oldalán.

Már azon gondolkoztam, hogy megiszom a sörömet, és hazamegyek, mikor végre kinyílt az ajtó.

Campbell rókakép , magas, vékony fér volt. Hosszú, fekete kabátot viselt, ami csak még jobban megnyújtotta az alakját. Nem nyerte el igazán a szimpátiámat. Sunyinak t nt és... Nem is tudom... Volt benne valami, amit l borzonganom kellett.

– Elnézést, hogy késtem! – lépett oda hozzám, de ahelyett, hogy leült volna, a hátsó asztalok felé indult. Felemeltem a teli korsót, és utánamentem.

– Mir l lenne szó? – érdekl dtem már az egyik asztalnál ülve. Campbell halványan elmosolyodott, mintha máris nyeregben érezné magát. Talán túl lelkesnek t ntem, de ez nem csoda. Hónapok óta nem tudtam munkát szerezni Adamnek, és így mindannyiunknak összebb kellett húznunk a nadrágszíjunkat. Igaz, volt pár kisebb ügyfelem még, de k épp csak annyit hoztak a konyhára, hogy ne kopjon fel az állunk.

– Figyeltem Adamet, és... Be kell vallanom, teljesen leny gözött – csillant fel Campbell fekete szeme. Nem tudtam, hogy komolyan

gondolja-e a dicséretet, vagy ez is valami bevetés része, de igyekeztem visszafogottan reagálni.

– Örülök, hogy így látja – biccentettem, aztán belekortyoltam a sörömbe. Campbell a pultos felé fordult, és a kezével intett, hogy ugyanezt kéri.

– Szerintem megfelelne a szerepre, de Aaron még bizonytalankodik... – hümmögött. Aaron Jackson, a film rendezője már három sikeres filmet tudhatott maga után, ezért a későbbiekre nézve jó lett volna kicsit a közelébe kerülni. Jelenleg Adam csak egy mellékszerepre pályázott, de ha minden jól megy és bevési magát Jackson emlékezetébe, talán eljuthatna a fő szerepig is.

– Megkérdezhetem, mi az oka a bizonytalanságnak? – érdeklődtem összefont ujjakkal. Campbell megvárta, amíg leteszik elé a korsó sört, és csak azután válaszolt, hogy ismét magunkra maradtunk.

– Travers Potts. Elég jó – mondta ki azt, amit már eddig is sejtettem.

Bólintottam. Campbell várakozva nézett rám, de meghagytam neki a kezdeményezést. Nem akartam, hogy azt higgye, könyörgünk majd a szerepért. Újabb mosoly futott végig az arcán, aztán végül megszólalt.

– Talán tehetnék valamit azért, hogy Adam felé mozduljon el a mérleg nyelve... – ajánlotta. Elnyomtam egy elégedett vigyort, aztán ismét belekortyoltam a sörömbe.

– Igazán? – vontam fel a szemöldökömet. – Ennyire hallgat önre Mr. Jackson?

– Mondjuk úgy, hogy ismerem a módszereket, amelyekkel irányítani tudom... – dőltem hátra elégedetten. Az önteltség sütött a viselkedéséből, de nem tudtam eldönteni, mennyi igaz abból, amit mond. Valószínűleg nem ajánlotta volna fel a segítségét, ha nem így lenne...

– És miért segítene nekünk, azon kívül, hogy leny gözte Adam tehetsége? – ismételt meg a saját kifejezését. Szinte biztos voltam abban, hogy egy összeget fogok hallani, épp ezért lepett meg, hogy Campbell teljesen másról kezdett beszélni. Legalábbis látszólag.

– Tudja, van pár ügyfelem. Befolyásos emberek. Bírók, politikusok, néhány unatkozó milliárdos... – mesélte könnyed hangon, miközben az arcomat fürkészte. Valószínűleg a reakcióimat mérte fel, mint egy pókerjátékos. – Egy kis mellékkereset a lmezés mellett...

– És nekünk ehhez mi közünk? – ráncoltam össze a homlokomat.

– Néhányan az ügyfeleim közül szívesen megismernék Adamet...

– Úgy láttam, Campbell minden egyes szavát megfontolja, mielőtt kiejtené, de még mindig nem értettem. – Néhány kép, videó, esetleg egy-két magánparti... Rengeteget zetnének érte. – Szükségem volt pár másodpercre, mire felfogtam, miről is van szó. A döbbenettől és a felháborodástól teljesen elakadt a szavam. Campbell ezt valószínűleg az elfogadás jeleként értelmezhetette, mivel tovább folytatta a hányingerkeltő rábeszélését. – Adam igazán gyönyörű és szemtelenül hatalmas... Sokan bármit megadnának azért, hogy egy kicsit kedves legyen hozzájuk – nyalta meg a szája szélét.

Csoda, hogy a szék nem tört ropitýára, ahogy kirúgtam magam alól. A szintiszta undor kerülgetett, az agyamat vörös ködként lepte el a düh. Campbell meglepetten rezzent össze, de úgy tűnt, egyáltalán nem féltem. Pedig közel álltam ahhoz, hogy pusztá kézzel fojtsam meg.

– Maga undorító, perverz állat... – sziszegtem feldúltan a szavakat.

– Ugyan, nyugodjon meg... – próbált lecsendesíteni negédesen.

– Nyugodjak meg? – tört ki belőlem hitetlenkedve a kérdés. Remegve próbáltam erőt venni magamon, hogy ne törjem be a koponyáját.

– Ne mondja, hogy még sosem gondolt rá... Mikor a kicsi Adam-mel kettesben voltak... Ismerem az életrajzát, biztosan nagyon hálás magának, amiért felkarolta. Csak egy kis biztatás, egy kis simogatás, és máris olyan lenne, mint egy kezes bárány... – Ez volt az a pillanat, amikor az agyam eldurant. Fogalmam sincs, hogy kerültem át az asztal másik oldalára, de mikor legközelebb feleszméltem, Campbell már a falhoz volt szorítva. Az egyik kezem az ingét markolta, a másik pedig ökölbe szorulva meredt a levegőben.

– Hagyják abba, különben hívom a rendőrséget! – hallottam a hátam mögül a pultos hangját. Villámló tekintettel fordultam meg.

– Helyes, hívja csak! – dörrentem rá. – Úgyis el kell vinniük a szemetet! – vettem undorodó pillantást Campbellre. Attól, hogy még mindig nyugodt mosoly volt az arcán, végigfutott a hátamon a hideg.

– Azt hiszi, engem fognak letartóztatni? – kuncogott fel. Megfeszül izmokkal meredtem rá. – Nincs bizonyítéka... És túl sok barátom van ahhoz, hogy magának higgyenek... Tudja... Bírók, politikusok, unatkozó milliárdosok... – húzódott szélesebbre a szája. – Fél perc és tisztázom magam. Maga viszont épp most készül súlyos testi sértést elkövetni. Tanúm is van rá – biccentett a pultos felé, aki már nagyban tárcsázott. Dühös morgást hallatva eresztettem le a kezem és hátrébb léptem.

– Ha Adam közelébe mer menni, kicsinálom! – emeltem fel fenyegetően a mutatóujjamat, aztán hátat fordítottam, egy bankjegyet hajítottam a pultos felé, és elhagytam a bárt.

Abban biztos voltam, hogy Adamnek ezek után esélye sincs a szerepre, de nem érdekelt. Jobb is, ha nem kerül ilyen közegbe. Viszont az nagyon is számított, hogy hány gyereket hálózhatott már be az a mocskos disznó, és hányat ronthatna meg, ha nem tennék semmit...